

Старий мірошник, помираючи, залишив у спадок трьом своїм синам млин, осла й ката. Брати поділили спадщину так, що кіт дістався наймолодшому.

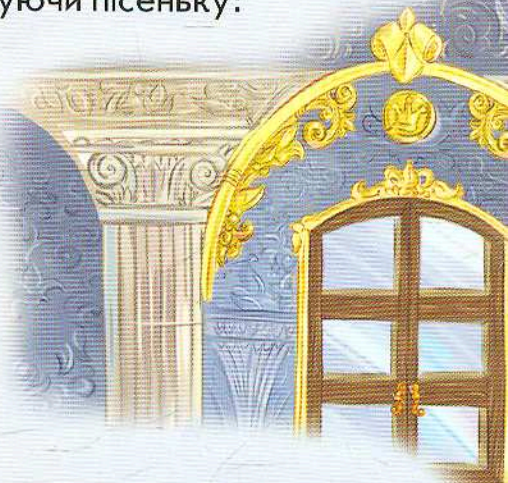
«Тут хоч би самому їжі вистачало, а ще й ката годувати треба!» — ледь не заплакав молодший брат. А кіт раптом заговорив людським голосом: «Не журись, господарю! Дай мені мішок, чоботи й капелюх із пером — і тоді побачиш, чого я вартий». Здивувався хлопець, але дав котові все, що той попросив.

Не гаючи часу, кіт піймав у мішок кролика. І зі здобиччю вирушив до самого короля, наспівуючи пісеньку:

Як містом я у всій красі
Крокую залюбки,
Дивуються навколо всі:
«Оце так чобітки!»
І скрізь відлунює від стін
За мною цокіт шпор.
І часто чую: «Хто ж це він —
Поважний цей сеньйор?»

Скинувши капелюх перед королем, кіт шанобливо мовив: «Ваша величносте, прийміть цього кролика в дарунок від мого пана — маркіза де Карабаса». Король здивувався, але подарунок прийняв. І відтоді кіт став носити до палацу від імені маркіза де Карабаса всяку дичину — кролів, куріпок, перепелів і рябчиків.

